

Baráth Etele

A KOZMOSZ INTELLIGENCIÁJA

MIÉRT VAGYUNK A VILÁGON?

László Ervin könyve¹

DOI 10.35402/kek.2022.1.16

Hiszek abban, amit László Ervin ír új könyvében. Hiszek, mint olyan tudattal rendelkező, akit általa az Univerzum megszólított. Hagytam magamban érzékelni mindazt, amit Ervin, és gondolataira reflektálva még mások is a könyvben az emberiség jobbá-válása érdekében üzennek. Az ember olvasás közben sodródik a vágyai felé. A végén beteljesül, idézem:

„A létezés végső célja, *telosza* az, hogy mindent integráljon, harmonizáljon és egységesítsen, ezzel egyidőben pedig mindent egységben és feltétel nélküli szeretetben egyesítsen. Ez az emberi létezés *végső célja* is egyben. *Ezért vagyunk hát a világon*”.

De hát a sodródás nem véletlen-szerű. Ervin minden kétséget kizárva a felsőbbrendű intelligencia kiválasztottja, általa jut el az üzenet, általa leszünk „in-formálva”, hogy mi végre is vagyunk a földön!

Először is, meg kell köszönöm a felkérést. Bevallom, bár olvastam sokat a szerzőtől, ezen írás szándéka olyan tiszta, magától értetődő, logikája, fogalmazása annyira világos, és érzelemdús, hogy minden olvasójának ajánlom: lényegüljön át egy rövid időre intuícióval bírót, gazdag érzelmi életet értelemmel élő poétává.

A könyv a tudatalatti, sokszor a gyermekkor transzcendens érzéseinek, látomásainak tudományos igazolása. Annak a bizalomnak, aminek az elvesztése a társadalmi tudat kialakulásával egy időben történik, és néha úgy tűnik visszafordíthatatlan folyamat.

László Ervin meggyőzhet mindenkit, aki olvassa, hogy nem így van. Bebizonyítja, hogy a tudat a valós világ része. „A tudat a világot „in-formáló” intelligencia visszatükröződése, kivetülése, manifesztációja. *A tudat a valós világ valós része*”.

A könyv elolvasása után megnyugodhatunk, létünknek értelme van, szerepeink akár tudatosulnak, akár nem, hozzájárulnak az univerzum fejlődéséhez. Testünk anyagi mivoltában nem hordozója, nem is egy, a tudat által megjelenített forma, tehát elvesztése a lényegét nem befolyásolja. Az anyagi lét és a szellem dichotómiája feloldódik, mert idézem:

„Szerencsére nincs szükség a „kemény probléma” megoldására, mivel ez nem valódi probléma. Létezik ugyanis egy másik lehetőség: *’az elme a valós világ tényleges eleme, amit az agy nem létrehoz; az agy csupán manifesztálja, megjeleníti... Az intelligencia maga a kozmosz*”.

László Ervin állítja: „Van valami az univerzumban – egy princípium –, ami a jelenségeket létrehozó rezgéseket rendezi és „in-formálja”.

A könyv kulturális és emocionális fejlődéstörténeti dokumentum, és így a jelenkori történések magyarázata is, egyúttal prognózis is, a lehetséges jövő leírása. Egyszerre elvont és gyakorlatias, bár az állítások és az indoklások között kissé kevés hely maradt az emberi tevékenységek által befolyásolt változások kifejtésének. Ez igaz akkor is, ha elfogadjuk a nagy rendszerek kifejlődésének és pusztulásának leírt geneziséjét, annak intelligencia általi meghatározottságát.

László Ervin egy ponton éppen az univerzális princípium jelenség meghatározó, in-formációs felelősség-beteljesülésének korszakát írja, anélkül, hogy vitába szállna egyes modern társadalomelméleti állításokkal.

Nevezetesen, szó van a könyvben a most játszódó negyedik ipari forradalomról. Véleményem

1 Elhangzott A JÖVŐ ÚJRAFELFEDEZÉSE című konferencia és fogadás alkalmával, mikor a Budapest Klub elnökét, az MTA külső tagját, László Ervin professzort köszöntötték a 85. születésnapját ünneplők.

szerint, egyetértve másokkal, korunkat inkább a „harmadik információs forradalom” a „big data” és a mesterséges intelligencia kibontakoztatása határozza meg.

László Ervin tézisét pedig – az intelligencia világot meghatározó, in-formáló jellegéről – pont a mostani vulkányszerű ismerettömeg-robbanás igazolja.

Lehet, hogy nem véletlen, hogy László Ervin által összefoglalva épp most érhetjük meg a világ evolúciójának eddig spirituálisnak hitt lényegét. Természetes, hogy /idézem/: „Az evolúció hosszú távú folyamatai nem véletlenszerűek, és nem visszafordíthatók; jól kitapintható irányultságot mutatnak”, ... „Nem pusztán az anyag hús-vér darabjai vagyunk egy közömbös univerzumban, hanem elmével, tudattal rendelkező lények egy vibráló kvantumtartományban”.

Az emberiség az informáltság olyan szintjére érkezik, amikor az univerzum, az intelligencia megérthetővé válik, a gondolat nem a megjelenítés, hanem a formálás elemévé válhat.

László Ervin könyvében a szivárvány minden színét alkalmazva, a tudás, a kultúra átfogó ívében köti össze a nagy gondolkodók téziseit az emberi létezésről. Newtontól Teilhard de Chardin panteista filozófiján át Chopráig megtalálja igazsága igazolását. A könyv, a „syntropy”, az univerzum összetett, koherens rendszerei evolúciójának irányadó erőiről szól: egy célról, a görög *téloszról*.

Számomra döbbenetes a szerző szándékán túli aktuálpolitikai áthallása egy üzenetnek. László Ervin idézi Bruce Lipton biológust: „Először is, ki-fejlődik egy új organizmus (pl. egy baktérium, egy egysejtű, egy többsejtű állat vagy növény). Az evolúció ezt követően kiválasztja az új organizmus *legintelligensebb* egyéni változatait. Másodszor, amikor elérkeznek a tudatosság fejlődésének fizikai korlátjái, az egyes organizmusok kollektíven strukturált közösségekké egyesülnek, hogy tovább növeljék intelligenciájukat. Ez a folyamat akkor fejeződik be, amikor a sejtyszerű közösség egy „új”, önálló organizmussá fejlődik, amely az egész folyamatot előlről kezdi”.

Tehát a rendszerek koherenciája nem növekedhet a végtelenségig. A méret és a diverzitás egy

kritikus szintjén túl a rendszer instabillá válik és elveszti a koherenciáját, lebomlik az egyes, még stabil összetevőire. Mikor egy rendszer eléri a stabilitás korlátait, az vagy stabil összetevőire esik szét, vagy pedig összekapcsolódik, és az összetettség magasabb szintjén alkot rendszereket.

A könyv egyik hangsúlyozatlan, de meghatározó mondanivalója, hogy a *fejlődés „nem a versengés során kikristályosodó alkalmasság irányába, hanem a kooperáció által kialakuló koherencia irányába halad”*.

Adja Isten, hogy így legyen!

A könyv egyes fejezetei azt is lehetővé teszik, hogy önállóan olvassuk őket. A könyv szerkesztése, minden bizonnyal szándékosan olyan, hogy bárhol belekezdve érthető, és beleilleszkedve a gondolati rendszerbe kényszerít az egész végigkövetésére. Mintha egy felsőbbrendű akarat befolyásolná az olvasót...

A könyv olvasása folyamán életünk, élményeink alapján kiléphetünk a passzív befogadó szerepéből, visszatekintve érthetővé válik agyunk sajátos receptor /jelbefogadó/ és effektor /eseményalkotó/ szerepe és általa a tudatunk egysége. Azt nem állítanám, hogy hétköznapi tudatunkat úgy befolyásolhatjuk, hogy előretekintve végrehajtható a valóságalkotás e nagyszerű folyamata.

Mondom ezt akkor is, ha hiszem a könyv egyik legszebb üzenetét: *„A tudatot nem a múlt tolja maga előtt, hanem a jövőből árad a jelen felé”*.

Tehát meg kell ismernünk a jövőt, amit alkotni fogunk! Tudatunk hozzáfér a kozmosz végtelen intelligenciájához, dekódolja és közvetíti azt, így halhatatlan. A kozmosz téridőn túli intelligenciája általunk lép be az univerzum térídejébe. Testünk része a természetes rendszerek evolúciójának, így halandó, ezért talán könnyebb úgy az elmúlás gondolatának elfogadása, hogy vagy nem is voltunk, vagy, hogy nem is múltunk el, hiszen az univerzumból távozva a kozmosz intelligenciájának gazdagítójává is átlényegülhetünk.

Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy László Ervin gondolatmenete nagyon is racionális,

mindennapjaink számára fontos állításait elfogadva utat jelöl ki: élvezzük és gyakoroljuk azt az empátiát, ami lehetővé teszi számunkra az egység megélését a más emberekhez, a világhoz való viszonyunk békéjét.

Az írja, hogy „az emberi létezés... célja a bennünket körülvevő világgal elérendő optimális koherencia is: a társadalmi és ökológiai integritás és jóllét elérése”.

A könyv elolvasása után hisszük, hogy elérhető a kozmikus cél, a telosz, azaz – fizikailag a test szuperkoherenciája – szellemileg a tudat fejlődése az egység és a szeretet felé.

Kedves Ervin, köszönjük!

/2018-05-17./